

LBRIS

We know
books

Profetia

- Acolo unde sufletele se întâlnesc -

de George Morăraș

LETRAS
Promovăm autorii români

MORĂRAȘ, GEORGE

Profesia: Acolo unde sufletele se

întâlnesc / George Morăraș –Otopeni:

Letras, 2025

ISBN 978-630-312-561-9

821.135.1

ISBN eBook ePUB 978-630-312-562-6

Ilustrație copertă realizată de autor cu Chat GPT

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți aparține autorului.

Copyright 2025, George Morăraș

Această carte este protejată de legea dreptului de autor. Carte distribuită de www.piatadecarte.net,

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa

editurii, pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Capitolul 1

„Dumnezeu crede în tine, dacă și tu crezi!”

Rumoarea din curtea universității amplifică tensiunea și nerăbdarea tuturor. Părinții și rudele priveau cu emoție și făceau poze de pe margine. Absolvenții, costumați în robe, șuşoteau în aşteptarea începerii ceremoniei.

Carina Varga, la fel ca mulți dintre studenții prezenți, își verifică pentru ultima oară telefonul, înainte de a-l închide. Din rândul din spate, Eugen, un coleg grețos și infatuat, pe care nu-l suferea, îi șopti la ureche:

— Cara... diseară vii la petrecere, nu-i așa?

— Posibil, nu știu sigur! Da' de ce mă întrebi, vrei să-mi faci tu program sau te mănâncă în cur de grija mea?

Replicase cu voce tare pentru a-i da de înțeles că nu are secrete cu el și că abordarea lui o deranjase. Simțindu-se respins, și observându-i pe colegii din jur care îl priveau ironic, încercă să cadă în picioare, astfel încât prietenii lui să nu râdă de el. Așa că băgă o golănie:

— Mă gândeam că poate de data asta o să ai și tu bun-simț să te îmbeți suficient cât să vrei să facem sex. Promit să fie ceva de neuitat, ce zici?

Zâmbind ironic și evident jignită, mai ales că prostul mai și schița un zâmbet de genul „am marcat!”, Carina nu-i rămase

datoare și-l întrebă:

— Da' mă-ta ce zice? Nu se supără că vrei să o înșeli cu alta? Hai sictir, scârba dracului...!

Atena Coloni, care-i fusese colegă de grupă, interveni, spunând:

— Auzi, măh, o fi taică-tu parlamentar, deși e semi-analfabet săracul, dar asta nu-ți dă dreptul să fii mai prost decât prevede legea. Tu te-ai uitat în oglindă? Nu te-ai prins că ai tăi te-au conceput când se uitau la desene animate?

— Ce-ți mai place și ție să te bagi în seamă...!

— Lăsați-l, fetelor, că și așa e bătut de soartă! Țsta e născut în zodia „labei” cu ascendent în „dă, Doamne”. După ce că e mai mult piele decât fizic, mai are și tupeu de cocalar, interveni și Mona.

Aceasta îi era colegă atât la facultate, cât și în spitalul în care lucrau. Avea reputația că e slobodă la gură și era mai băiețoasă decât ea. Era o persoană sinceră și se număra printre puținele prietene pe care le avea! Provenea dintr-o familie de lăutari și muzicieni, tatăl ei fiind și el politician, membru într-un partid minoritar.

— Ia uite cine se bagă în seamă! replică slăbănogul. Nu vezi, măh, că arăți ca soră-mea, aia pe care nu au lăsat-o doctorii să trăiască!

Țăfnoasă de fel, Mona Robu avea mereu replicile la ea, așa că nu întârzie să riposteze zeflemist:

— Tu vorbești, mă, uscatule, care iei vitamine doar ca să poți ieși din casă? Păi mă-ta, când te alăpta, se gândea la alți copii, de rușine, și tu te crezi Brad Pitt? Arătarea dracului... că

a fugit și umbra de tine, de aschilambic ce ești!

Luat pe neașteptate și roșu la față, de nervi că fetele îl umiliseră, sfrijitul nu mai apucă să răspundă.

Apariția decanului pe scena din curtea universității amuți toată audiența, întrerupând discuția „academică” a studenților. Urma ceremonia!

Când își auzi numele și trebui să se îndrepte către podium, Carina simți că îi tremură genunchii. Pulsul i se acceleră brusc și n-ar fi putut să spună sigur dacă plângea sau râdea în momentul ăla. Orice ar fi fost, nu prea conștientiza. Amețeala o împiedica să definească starea în care se afla.

Ca un magnet, ochii îi fură atrași către locul de unde familia ei o privea, la fel de emoționată și bucuroasă pentru rezultatele ei, pe cât simțea ea recunoștință pentru efortul și sacrificiile lor.

Deși provenea dintr-o familie de muncitori, Carina Varga reușise să se numere printre primii zece absolvenți ai Facultății de Medicină, la două locuri distanță de Atena Coloni, starleta promoției, care provenea dintr-o familie foarte înstărită. Seriozitatea și capacitățile intelectuale nu țineau cont de averea părinților sau de backgroundul familial.

Mama Carinei de-abia se mai ținea pe picioare. Simțea că leșină de bucurie și se agăță de brațul soțului ei. Acesta, cu ochii în lacrimi, o sărută cu un gest de afecțiune pe creștet. De cealaltă parte o sprijinea Camil, fratele mai mare al Carinei, de care era atât de mândră. Acesta flutura fericit mâna către ea.

Momentul era intens perceput de toți, dar cu deosebire de

către mama sa.

Aceasta îi acordase toată viața mai multă atenție decât fratelui ei mai mare și o considera o minune.

Deși îi spusese povestea nașterii ei de zeci de ori, aceasta nu se sfia să o repete sau să o spună celor care nu o știau. Dar ce se întâmplase atunci?

Era aproape ora 23:00, când ambulanța trimisă de serviciul de urgențe o transporta la spital pe Silvia Varga.

Pe drum, mașina fusese implicată într-un accident, provocat de o șoferiță beată.

Ambulanța se răsturnase și Silvia se speriasse, cum nu o mai pățise în viața ei. Căzută de pe targă, sângera puternic din cauza loviturii de la cap, însă mai gravă fusese lovitura abdominală pe care o suferise, în urma căreia avusese un șoc și leșinase.

În momentul în care își revenise, începuse să întrebe amețită:

— Ce... ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat? Oameni buni, ce s-a întâmplat?

Era întinsă pe caldarâm și doctorul care o însoțea era lângă ea. Câțiva trecători întârziați se apropiaseră să vadă ce se petrece și o înconjurau, privind-o cu milă, neputincioși.

Prima reacție a fost să se concentreze asupra sarcinii. Sesizase că, efectiv, copilul nu mai mișca în burtă.

Înspăimântată, cu lacrimile curgând și amestecându-se cu sângele care se prelingea pe fața ei, se rugase la Dumnezeu pentru viața pruncului nenăscut. Ținându-se cu mâinile de

burtă, plângea și zbiera încontinuu, într-o stare de disperare:

— Nu, nuuuu... nu e drept, Doamne! Ia-mă pe mine, lasă-mi copilul să trăiască! Dumnezeu, te rog, fă o minune, lasă-mi copilul să trăiască! Ajutați-mă, oameni buni!

Doctorul care o însoțea, deși era rănit și el, o consultase și luase legătura prin stație cu colegii lui. Cu toată agitația din jurul lor, Silvia îl auzise clar pe acesta spunând:

— E grav...! Bănuiesc apariția unui hematom retroplacentar. Da... da, posibil ca placenta să se fi desprins de pereții uterului. Fătul nu primește destul oxigen! Ritmul cardiac scade vertiginos, necesită cezariană imediat. Cred că nu rezistă mai mult de 20-30 de minute!

O a doua salvare sosise în circa 20 de minute. Fusese transportată la spital și ajunsese în sala de naștere cam în tot atâtea minute. Fusese operată urgent și născuse o fetiță, însă... copilul era mort! Doctorul ceruse unei asistente:

— Te rog, notează, 1 septembrie, ora 23:50, copilul născut mort!

Când auzise ce spun doctorii, își pierduse cunoștința, dar jura că, în timpul leșinului, văzuse o luminiță puternică și strălucitoare! Aceasta cobora, tăind un întuneric dens, îndreptându-se cu viteză către masa de naștere, unde se vedea pe sine zăcând inconștientă.

Când se trezise, amețită și cu dureri crunte în tot corpul, constată că era în salon.

Doctorii îi spusese că, la un moment dat, o pierduseră și pe ea. Din fericire, își reveniseră ca printr-o minune, atât ea, cât și copilul, considerat mort!

Acolo, în sala de naștere, încercaseră o vreme să o resusciteze pe mamă, dar în final renunțaseră și declaraseră decesul ambelor. După câteva minute însă, fără nicio explicație logică, începuseră să respire. Amândouă, în același timp!

Doctorii fuseseră absolut uluiți de această incredibilă întâmplare și nu puteau explica nici ei fenomenul. Cu toate astea, se întâmplase!...

Din acest motiv, Silvia îi pusese numele Luminița! Și, pentru că era foarte frumoasă, îi pusese și numele Carina! Pe asta i-l sugerase o asistentă, Vali.

Aceasta îi spusese că așa ar fi botezat-o pe fetița ei, dacă Dumnezeu i-ar fi dat șansa de a avea copii. Silvia fusese încântată de nume și așa ajunsese asistenta să-i fie și nașă.

Poate că acesta fusese unul dintre motivele care o determinaseră pe Carina să opteze și să urmeze cursurile Facultății de Medicină!

Mai târziu, copilăria Carinei fusese tulburată de altă situație inexplicabilă. La vremea aceea, doctorii nu putuseră găsi vreun diagnostic. Coșmarurile și visele ciudate pe care începuse să le aibă o înspăimântaseră pe Silvia.

Când copila începuse să vorbească, povestea cum o să moară într-un accident, atunci când va împlini 16 ani. Avea acest coșmar cu regularitate, în fiecare an, exact pe data de 1 septembrie, de ziua ei.

Umblaseră cu ea nu numai pe la doctori, dar și pe la tot felul de babe și vraci.

Doctorii sugerau că poate o fi auzit ceva vorbindu-se prin

casă sau pe altundeva și, fiind precoce, repeta cele auzite. Babele spuneau că este o premoniție, iar vracii ziceau că este o clarviziune.

Nimeni nu îi spusese Silviei Varga ceva concret, care să îndepărteze spaima cu care trăia. O păzise ca pe ochii din cap și, în cel de-al 16-lea an al vieții Carinei, fusese lângă ea zi de zi. Nu se întâmplase însă nimic, iar acum răsufla ușurată.

Singurul lucru care o mai făcuse pe Silvia să-și găsească liniștea era o altă întâmplare ciudată, care se petrecuse la botezul fiicei sale.

După ce părintele Nicolae săvârșise serviciul religios, deslușindu-le taina botezului, familia și martorii ieșiseră fericiți din biserică. Nașa mergea în față, purtând-o în brațe pe Carina, urmată de părinți și de martori.

O bătrână, îmbrăcată sărăcăcios, dar cu un chip blajin, apărută de niciunde, se apropiase de ei. Avea un fel cald de a vorbi și o privire senină, care te determinau parcă să te oprești și să ascuți ce vrea să spună. Cu vorbe simple, rugase să fie lăsată să vadă copilul. După ce primise încuviințarea părinților, nașa ridicase batista fină ce acoperea chipul Carinei și o arătase bătrânei. Aceasta zâmbise cu o blândețe cuceritoare și spusese, parcă prorocind:

— E frumoasă ca o zi cu soare! Să aveți mare grijă de ea și o să vă aducă multă bucurie. O să vă facă tare mândri și o să vă dăruiască doi urmași. S-a născut cu har și e ursită să ajungă mare. Menirea ei însă nu va fi împlinită cu ușurință. Depinde de voi cât de repede o să-și deschidă aripile puiul ăsta de om. Apoi, Duhul Sfânt o va călăuzi...

LIBRIS | We know books

Să n-aveți teamă! O să fie fericită și o să aducă multă fericire, la rândul ei, pentru multă lume. Îngerii și sfinții apostoli o vor veghea. Dumnezeu să o binecuvânteze!

Întinsese apoi mâna încet, fără ca să o oprească cineva, și atinsese cu palma creștetul copilei. După aceea, făcuse o cruce mică pe fruntea imaculată a Carinei. Gestul acela lăsase o urmă de parcă ar fi avut degetul înmuiat în praf de cărbune. O însemnase! Ridicase privirea către cer, se închinase și, cu același glas cald, îi îndemnase:

— Mergeți cu bine, oameni buni!

Când ajunseră acasă, nimeni dintre cei care fuseseră de față nu putuse spune unde plecase bătrâna, cum dispăruse?

Această întâmplare o marcase și o urmărise pe Silvia toată viața! Se gândea des la bătrână și se ruga la Dumnezeu ori de câte ori se afla în impas sau când Carina avea probleme de sănătate.

Ciudat însă, după ce împlinise 16 ani, acele coșmaruri încetaseră. Nu își putea explica de ce dispăruseră așa brusc, dar asta o bucurase. Și pe ea, și pe fiica ei.

Acum, Carina Luminița Varga era prima din familia lor modestă care termina o facultate. Și cu ce rezultate!

Fratele ei, Camil, preferase sportul, pentru că îl ajuta și fizicul. Avea mai multe cupe cu medalii și năzuia să ajungă campion în arte marțiale sau, de ce nu, chiar să lupte în „Octogon”, precum idolii lui. Era încrezător în viitorul lui, așa încât își tatuase pe antebraț îndemnul apostolului Pavel „Credință, speranță, dragoste”.

De multe ori, când se lăuda cu meciurile câștigate, ca să

nu-și ia nasul la purtare, Carina îi spunea în glumă:

— Camil, fratele meu, tu ai o mulțime de victorii și o singură înfrângere, școala.

Nu se supăra! Știa că ea îl tachina pentru că voia doar să-l ambiționeze și râdeau amândoi. Împărtășeau mereu toate secretele și, în momentele ocazionale în care făceau sport împreună, ținea să o învețe și pe ea diverse tehnici de apărare, pentru a le folosi în caz de nevoie. Era foarte protector cu ea și gata să o ajute necondiționat, în orice situație.

Poate că, din cauza asta, uneori își arăta mai puțin feminitatea și prefera să afișeze o atitudine rece, distantă. Regreta că fratele ei nu luase exemplul de la ea și ambiția lui fusese canalizată spre un alt scop. Din punct de vedere intelectual, avea capacitatea de a face față cu brio unei cariere provocatoare pentru viitorul lui. Dar nu-l blama. Dacă ăsta era felul în care simțea el că vrea să evolueze, nu vedea de ce nu și-ar fi urmat vocația.

În definitiv, era chiar de admirat pentru tot ceea ce făcuse și pentru că își alesese calea cu maturitate. Spre deosebire de prietenii lui din cartier. Majoritatea erau acum fie la pușcărie, fie dependenți de droguri. Alții mai atârnavă pe la ușa părinților, dacă nu cumva eșuaseră lamentabil într-o căsătorie lipsită de viitor.

Tatăl lor, Constantin Varga, muncise toată viața din greu la o tipografie. Acum, lucra la „Monetăria Română” și de-abia aștepta să se pensioneze. Mama sa, Silvia Varga, fusese ospătăriță și acum profesa, de ani buni, ca frizeriță-coafeză.

Din pușinii bani care le intrau în casă, cu efort, econo-

miseau pentru educația copiilor.

Nu crescuseră în puf, dar părinții se zbătuseră să le ofere un trai decent, pentru care ea și Camil le erau recunoscători.

Carina realizează, privindu-i cum trăiau acele momente de fericire supremă, că se simțeau răsplătiți pentru toate sacrificiile făcute. Fiica lor avea să devină doctoriță!

Era cale lungă până acolo, dar erau mândri de ea de pe acum. Ea se gândea cu groază că urmează stagiatura, apoi trei-cinci ani de rezidențiat (în funcție de specialitate), plus toate examenele pe care trebuia să le dea între timp. După cei șase ani de facultate, asta însemna în total cam 10-12 ani de învățătură. Alesese medicina, inspirată fiind de nașa ei, și crezuse cu tărie că asta îi place.

Nu regreta. Nu în totalitate, pentru că, între timp, descoperise că are și alte pasiuni. În timpul liber, atât cât avea, citea sau se uita la televizor pe „National Geographic” și admira toate acele frumuseți naturale, toate acele construcții antice și toate acele locuri încărcate de istorie, mitologie și adevăruri neștiute. Era fascinată și, cumva, simțea că i-ar fi plăcut o carieră într-un domeniu care includea călătoria. Ceva gen jurnalism sau, de ce nu, poate chiar turism. Spectrul modestiei traiului în care crescuse o influențase însă, orientându-se către meseria mai bănoasă. Se consola cu gândul că își va putea exercita pasiunea și în afara profesiei alese. Va avea avantajul de a câștiga suficient pentru a călători în locurile visate.

***

Toca de absolvent a Carinei, aruncată în sus cu putere, se amestecă printre celelalte zeci care pluteau în aer. După pupături și îmbrățișări, înainte de a se îndrepta către familia ei, în timp ce își lua la revedere de la colega sa Mona, auzi vocea Atenei strigând-o. Aceasta se apropie în fugă și o întrebă:

— Ăăă, vii diseară la petrecere, nu-i așa? Am auzit că i-ai spus nesimțitului ăluia că e „posibil”, dar eu vreau să știu sigur!

— Da, cred că vin! Ai mei vor să organizeze ceva și acasă, să cheme neamurile... știi cum e! Sper să ajung și acolo mai târziu. Dar de ce mă întrebi?

— Pentru că, după aceea, am vorbit cu câteva fete și vrem să facem o escapadă la munte. Mergem la vila părinților mei, care sunt plecați din țară, momentan. Tu m-ai ajutat tare mult atunci când am avut nevoie și vreau să mă revanșez cumva. Doar vreo două-trei zile, ce zici, vrei să vii?

Cum Mona era împreună cu ea și probabil nevrând să pară nesimțită, Atena se corectă imediat:

— Adică... ce ziceți, vreau să spun, pentru că ești și tu invitată, Mona!

Făcea invitația la plural, dar era clar că aștepta un răspuns doar din partea Carinei.

Cu felul ei de a fi, dezinhbată și sinceră, Mona răspunse imediat:

— Băi, eu mă bag! Nu prea mă potrivesc eu cu restul

grupului, dar dacă mergi tu, vin și eu. Altfel, nu o să prea am cu cine discuta pe acolo.

— Băi, sincer, nu știu, trebuie să vorbesc cu ai mei mai întâi. Dar te sun eu sau îți spun diseară, când ne vedem la petrecere, OK?

— OK! Am închiriat deja un microbuz. Ne așteaptă diseară la Gara de Nord și plecăm direct de acolo. Contez pe tine... pupici! adăugase ea, depărtându-se.

Nu se depărtă prea mult, când prietena ei, Mona, adăugă:

— A dracului „Barby”, voia să mă ignore sau spera că o să refuz? Uite că nu! Vin numai așa, de-a dracului, doar să le stric petrecerea la împăiatele astea pline de figuri.

Carina nu știa când și de ce își schimbase Atena atitudinea față de ea. În general, era o tipă cu nasul pe sus și avea un grup de prieteni care proveneau din familii cu posibilități financiare considerabile. Un fel de club exclusivist. Părinții ei erau extrem de bogați. La fel ca ai tuturor celor cu care avea prietenii și cu care ieșea în oraș. De ce se apropiase de ea? Nu-și putea da seama.

Acasă fusese așteptată, pupată și felicitată de către familia extinsă. Adică, părinții și fratele ei, plus rudele din București. După masă, prinse un moment favorabil pentru a-și anunța părinții că va pleca la munte cu un grup de fete. Aceștia nu se putuseră împotrivi, considerând că, după toate eforturile pe care le făcuse și după rezultatele obținute, chiar merita o astfel de evadare din cotidian și un pic de relaxare. Își schimbase repede hainele, și își făcu bagajul pentru programata escapadă.

Deși era în criză de timp și entuziasmată, găsi câteva

minute pentru a-l suna pe Daniel Dulgaș, iubitul ei. Își spuse că era totuși un gest de bun-simț să-l anunțe și pe el în legătură cu excursia în care urma să plece. Cu toate că se întristase și se simțea dezamăgit, acesta era conștient de normalitatea deciziei pe care o luase. Înțelese repede situația și se bucură pentru ea, urându-i „distracție plăcută!”.

Balul absolvenților nu o impresionase în mod deosebit. Aceleași fețe cunoscute, aceleași schimburi de banalități. Și muzică la un volum mult prea ridicat pentru urechile și gusturile ei. Amorezul tupeist care îi făcuse propuneri indecente în careul universității nici nu îndrăznise să apară. Aproape că îi păru rău de lucrul ăsta, mai ales că acum era pregătită pentru o discuție „serioasă” cu el.

La ora 20:30, grupul „selectelor” se reuni și merseră să schimbe rochiile cu ținuta de călătorie. Locația balului nu era departe de metrou, așa că, la ora convenită, cele opt „simandicoase” erau deja instalate în scaunele microbuzului și porneau către stațiunea Rânca.

Situată în Munții Parâng, la 1600 de metri de la poalele Muntelui Păpușa, Rânca era stațiunea aflată la cea mai înaltă altitudine din România. Drumul urma să fie lung și aveau să ajungă la vila familiei Coloni cândva după miezul nopții.

Odată ajunse acolo, după o zi obositoare și un drum lung, care le descărcase bateriile, se acomodară în camerele indicate de gazdă. Carina împărțea aceeași cameră cu Mona Robu. După o conversație scurtă, căzuseră într-un somn adânc, stimulat și de aerul proaspăt de munte.

Dimineața următoare începuse cu agitația de la dușuri și băi, și casa se umplu de gălăgie și mirosuri de parfum,

LIBRIS | We know books
deodorant sau fixativ. Hainele erau aruncate peste tot, iar conversațiile între fete se făceau la distanță. Atmosfera era oarecum de așteptat și specifică unui grup de tinere vesele, pline de energie.

Probabil că prezența vreunui personaj de gen masculin printre ele l-ar fi făcut pe acesta să părăsească incinta rapid. Urmase un mic-dejun, la care puseră pe masă, la grămadă, ceea ce adusesese fiecare dintre ele prin rucsac. După aceea, în calitate de gazdă, Atena le spuse:

— Fetelor, uitați cum stă treaba, trebuie să stabilim un program comun. Eu nu v-am invitat aici să ne răspândim ca oile și, la final, să mă înjurați că v-ați plictisit. Eu m-am gândit, și vă propun, ca în primul rând să vă fac un tur al vilei și împrejurimilor. Apoi, să mergem să facem niște târguiești. Avem nevoie de alimente proaspete și de pâine.

— Și țigări... săriră să adauge cele care erau fumătoare.

— OK... și țigări! Dar de alimente proaspete avem nevoie neapărat. Asta, dacă nu vreți să consumați doar conserve din stocul pe care părinții mei îl au pentru situații de urgență. Oricum, și pentru astea aveți nevoie de pâine, deci... După aceea, continuă ea, dimineața fiind ratată, mergem să vizităm stațiunea. La prânz mergem la restaurant, mâncăm pizza și orice altceva vreți voi, dar nu consumăm alcool... sau poate foarte puțin. Mă gândesc, poate o bere sau un pahar de vin roșu, la pizza, dar atât.

Diseară însă, altă poveste... Ne facem de cap! Și de data asta, fetelor, sunteți invitate să consumați cât vreți sau cât puteți. Vă asigur eu că nu o să ne țină cont, nu o să ne facă morală și nu o să ne judece nimeni. O să fie grozav, o să

vedeți!

Inițiativa gazdei a fost întâmpinată cu aplauze și țipete de bucurie. Atena se aplecă precum un dirijor la finalul concertului, după care continuă:

— Mulțumesc! Doamnelor, în privința alcoolului, continuă ea, nu trebuie să vă faceți griji. Permiteți-mi să vă pun la dispoziție rezerva tatălui meu. Crama din beciul vilei este deschisă și vă garantez că aceasta este una cu o varietate considerabilă și ofertantă. Deci, diseară, după ce ne îmbătăm ca bărbații...

— Adică, ca scroafele... îi scăpă Monei.

Intervenția ei și expresia colorată stârniră aplauze și un hohot de râs aprobator.

— ... Sau așa, cum zice Mona...

— Dacă aduci și stripperi, ce mai, ești mama noastră! o întrerupse aceasta din nou, stârnind hohote de râs.

— Din păcate, băieți nu am de unde să vă aduc și, oricum, este o petrecere exclusiv pentru fete. Dar dacă aveți chef, avem o unitate militară în apropiere, glumi ea. În compensație însă, avem liber la bărfă.

După ce terminăm de discutat și de tranșat toate zvonurile și cancanurile, curente sau mai vechi, mergem la culcare. Mâine, trebuie să fim odihnite, pentru că facem o drumeție pe munte. Ne vom delecta cu ceea ce ne oferă natura din belșug, ne oxigenăm puțin și eliminăm alcoolul din noi. Vă propun un traseu puțin mai sălbatic. Mergem prin pădure, pe drum nemarcat, către Curmătura Oltețului, apoi pe Cheile Oltețului până la Polovragi, unde vom vizita peștera. Pregătiți-vă pentru

un traseu de vreo 40 de kilometri, adică aproximativ cinci ore. E cam lung, dar e minunat și merită făcut! O să vedeți că o să vă placă, mergeți pe mâna mea. La sfârșit, vă duc să mâncăm românește, la o cabană-restaurant pe care o știu. Vă garantez că o să aveți o experiență culinară memorabilă! În plus, bonus, eu plătesc tot! Nu trebuie să vă faceți nicio grija!

Fetele izbucniră din nou în aplauze, aclamând-o. Carina era probabil cea mai bucuroasă dintre ele, deoarece banii de buzunar pe care îi dăduseră părinții nu erau probabil suficienți încât să îi permită asemenea „extravaganțe”.

Gazda își încheie scurta alocuțiune spunând:

— OK, OK, mulțumesc! Măcar atât pot face și eu pentru cele mai bune prietene ale mele. Așa cum spunea și mama, asta este o amintire pe care o vom avea împreună toată viața și va pecetlui prietenia noastră pe veci. Acum, ca să închei, trebuie să vă spun că, din păcate, poimăine va trebui să ne întoarcem la București. Tata vrea să-și aducă niște prieteni și parteneri de afaceri, pentru o sesiune de vânatoare. Aș fi vrut să stăm mai multe zile, dar din păcate...

— Stai liniștită, fată, că e bine și atât, spuse Mona. Ne învățăm cu binele și poate mai avem treabă pe acasă. În altă ordine de idei, v-aș propune mai degrabă să mergem la cumpărături mai întâi. Vorba aia... întâi munca și apoi distracția! Ce ziceți, sunteți de acord?

Fetele râseră din nou, la intervenția Monei, și, căzând de acord, se ridicară și porniră către camerele lor.

Sesiunea de cumpărături durase până către prânz și, în tot acest timp, Mona nu se dezlipise de Carina. Probabil, pentru

toate fetele, cu excepția gazdei, era pentru prima dată când vedeau peisajul încântător în care se afla stațiunea Râncă.

Ajunseră acolo pe întuneric și nu putuseră să vadă cine știe ce. Acum însă, la lumina zilei, sub impresia mirificului peisaj montan și a naturii nemodificate prea mult de prezența oamenilor, erau uluite.

Scoase dintre betoanele și asfaltul urban în afara standardelor lor de viață, poate simțindu-se mai vulnerabile în acel mediu, își modificaseră involuntar comportamentul.

Pentru multe dintre ele, noțiunea de „la munte” însemna cel mult un drum până la Sinaia sau Predeal și colindatul prin restaurante, puburi și cluburi. Poate și o drumeție de câteva zeci de minute pe teren plat, printr-o pădure, nu departe de asfalt. Aici, totul era altfel. Natura sălbatică, de a cărei splendoare nu încetau să se minuneze, te îmbia parcă la drumeție și mișcare.

Timpul petrecut la cumpărături, conversațiile pe diverse teme și glumele micșorară încet distanța dintre cele două fete și grupul sclifositelor. Pe cât era Mona de amuzantă și spontană când glumea, pe atât de admirabilă era când vorbea serios sau în discuțiile profesionale. Asta aveau să constate și celelalte fete, spulberând acea răceală care le ținuse la distanță pe parcursul anilor în care fuseseră colege. Nici pe Carina nu o cunoșteau foarte bine și strâmbau din nas, dat fiind că era o „săracă"! Invitatele Atenei însă trebuiră să le accepte pe amândouă.

Acum începeau să le descopere caracterul și felul lor de a fi, și să constate că erau persoane mai mult decât plăcute și cu nimic deosebite de ele. Realizau că prosteala aia cu statutul